

Sygn. akt *XVII AmE 11/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia SO Dariusz Dąbrowski</i>
------------------	------------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o obliczenie opłaty koncesyjnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 18 października 2019 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt *XVII AmE 11/20*

UZASADNIENIE

Wyroku z 2 lipca 2021 r.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z 18 października 2019 r. Nr (...) w oparciu o art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755, z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed dniem 17 stycznia 2018 r. oraz w związku z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w związku z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60 poz. 387, z późn. zm.) oraz w związku z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej określił dla (...) sp. z o.o. (NIP: (...)) opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) z dnia 21 października 2014 r. na kwotę 71 337 zł.

Powód zaskarżył ww. decyzję w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a. poprzez wydanie decyzji bez podstawy prawnej i z rażącym naruszeniem prawa polegające na wskazaniu jako podstawy prawnej wydanej decyzji przepisu prawa w brzmieniu nieobowiązującym w dacie

wydania decyzji (podstawę prawną wydanej decyzji stanowi rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa URE corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja - który to akt prawny został uchylony 2018-12-21 Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2018 r. w sprawie opłaty koncesyjnej),

2. art. 107 § 1 k.p.a. poprzez brak wskazania jako elementu decyzji obowiązującej podstawy prawnej polegające na wydaniu decyzji w oparciu o nieobowiązujący przepis prawa, (podstawę prawną wydanej decyzji stanowi rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa URE corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja - który to akt prawny został uchylony 2018- 12-21 Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2018 r. w sprawie opłaty koncesyjnej),

3. naruszenie art. 34 ust. 1 i 3 ustawy Prawo Energetyczne (Dz.U.2012.1059 j.t.) poprzez błędną wykładnię prawną przepisów, polegającą na przyjęciu, iż art. 34 prawa energetycznego dopuszcza możliwość podwójnego obciążenia koncesjonariusza opłatą roczną z tytułu prowadzonej działalności koncesjonowanej,

4. naruszenie § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387) poprzez błędną wykładnię prawną przepisu, polegającą na uznaniu, iż dopuszcza on możliwość nałożenia ponownej opłaty rocznej z tytułu posiadanej koncesji w sytuacji, gdy przychód wygenerowany w ramach czynności koncesjonowanych został już raz objęty takim obciążeniem,

5. naruszenie art. 84 w zw. z 217 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. 1997.78.483) poprzez naruszenie zasady równości i powszechności opodatkowania, polegające na ponownym obciążeniu przedsiębiorcy obowiązkiem uregulowania opłaty z tytułu przychodu wygenerowanego w oparciu o działalność koncesjonowaną oraz poprzez zastosowanie rozszerzającej interpretacji przepisów aktu wykonawczego, która doprowadziła do sytuacji, w której opłata administracyjna o charakterze daniny została wyinterpretowana z przepisów Rozporządzenia, podczas gdy przepisy tego typu muszą wynikać z ustawy,

6. naruszenie art. 2a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. 2015.613 j.t.) poprzez niezastosowanie zasady działania na rzecz zobowiązanego w razie istnienia wątpliwości interpretacyjnych, tj. in dubio pro tributario,

7. naruszenie art. 8 k.p.a. poprzez naruszenie zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów administracji publicznej,

8. naruszenie art. 11 k.p.a. poprzez naruszenie zasady przekonywania.

Wskazując na powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji, umorzenie postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie oraz zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i rozpoznanie sprawy na rozprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem datowanym na 28 kwietnia 2014 r. Przedsiębiorca wystąpił do Prezesa URE z wnioskiem o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi.

Dowód: Wniosek Przedsiębiorcy z 28 kwietnia 2014 r., k. 17 akt adm.

Decyzją z dnia 21 października 2014 r., nr (...) Prezes URE udzielił Przedsiębiorcy koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi.

Dowód: Decyzja Prezesa URE z dnia 21 października 2014 r., k. 19-21 akt adm.

Przedsiębiorca w 2013 r., tj. w roku poprzedzającym udzielenie powyższej koncesji, uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł, co wynika ze złożonego przez Przedsiębiorcę formularza opłaty koncesyjnej.

Dowód: Formularz opłaty z tytułu udzielonej koncesji, k. 28 akt adm.

Do dnia 20 listopada 2014 r. nie wpłynęła na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki opłata koncesyjna. (okoliczność bezsporna)

W związku z powyższym, Prezes URE pismem z dnia 31 grudnia 2018 r., wezwał Przedsiębiorcę do wniesienia - w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego wezwania - opłaty z tytułu udzielonej koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia.

Dowód: Wezwanie do wniesienia opłaty z 31 grudnia 2018 r., k. 1akt adm.

W odpowiedzi na ww. wezwanie, Przedsiębiorca pismem z dnia 11 lutego 2019 r. odmówił uiszczenia opłaty i przedstawił negatywne stanowisko co do żądania jej uiszczenia. Zdaniem Przedsiębiorcy opłata za udzielenie przedmiotowej koncesji jest nienależna, ponieważ uiszczył opłatę od innej udzielonej mu koncesji nr (...) z dnia 29 sierpnia 2005 r. Spółka wskazała, że nie osiągnęła żadnego dodatkowego przychodu ani w 2013 r., ani w 2014 r. ani w 2015 r. do 31 sierpnia 2015 r., z tytułu nowej koncesji, gdyż wtedy nie funkcjonowała ona jeszcze w obrocie prawnym i zaczęła obowiązywać dopiero od dnia 1 września 2015 r.

Dowód: Pismo Przedsiębiorcy z 11 lutego 2019 r., k. 3-5 akt adm.

Pismem z dnia 5 marca 2019 r. Prezes URE podtrzymał swoje stanowisko wyjaśniając Przedsiębiorcy zasadność kierowanego do niego wezwania oraz wskazał na skutki niedochowania przez Przedsiębiorcę terminu 18 miesięcy na wystąpienie z wnioskiem o przedłużenie dotychczas obowiązującej koncesji.

Dowód: Pismo Prezesa URE z 5 marca 2019 r., k. 6-6v akt adm.

Kolejno, Prezes URE pismem z dnia 30 sierpnia 2019 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej. Jednocześnie Przedsiębiorca został wezwany do złożenia stosownych wyjaśnień i nadesłania dokumentów, tj. wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki. Ponadto, Przedsiębiorca zgodnie z art. 77 § 4 k.p.a. został poinformowany o faktach znanych Prezesowi URE z urzędu, tj. o wysokości przychodów osiągniętych przez Przedsiębiorcę w roku poprzedzającym udzielenie mu w dniu 21 października 2014 r. koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi. Dodatkowo Prezes URE na podstawie art. 10 § 1 w związku z art. 73 k.p.a. zawiadomił Przedsiębiorcę o przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów, jak również o prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień.

Dowód: Zawiadomienie z 30 sierpnia 2019 r., k. 8-9 akt adm.

Przedsiębiorca, pismem z dnia 20 września 2019 r. stwierdził, że roczna opłata koncesyjna, liczona od przychodów osiągniętych w 2013 r., została przez spółkę wniesiona w całości w wymaganym terminie.

Dowód: Pismo Spółki z 20 września 2019 r., k. 11 akt adm.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sądowym oraz fakty powszechnie znane, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 34 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, Przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną dalej "opłatą koncesyjną".

Natomiast, jeżeli chodzi o zasady, wysokość i sposób pobierania omawianej opłaty, kwestie te reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja.

W myśl § 1 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia, wysokość corocznej opłaty, wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego, uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją, osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat z zastrzeżeniem § 2. Współczynnik opłat, o których mowa w § 1 określone zostały w tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia. (§ 2 ust. 1).

Ustawa prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a rozporządzenie określa termin jej płatności. Opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, nie odnosi się jednak ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest zatem świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej sobie koncesji. Stanowi ona w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej. Nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji ani też nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku w którym powstał obowiązek zapłaty opłaty.

W związku z tym, zdaniem Sądu, opłata koncesyjna stanowiąca jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku, w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie (tak np. wyrok SOKiK sygn. XVII AmE 52/15).

Na mocy § 4 ust. 3 rozporządzenia, w terminie określonym w ust. 2 tj. w terminie 30 dni od dnia wydania koncesji, pierwszą opłatę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (towarów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

W myśl § 6 rozporządzenia Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, w razie stwierdzenia, że opłata została obliczona w sposób nieprawidłowy, wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. (§ 6 ust. 1) W razie niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w ust. 1, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dokonuje obliczenia opłaty. (§ 6 ust. 2)

Po dokonaniu obliczenia, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę albo Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zwraca nadpłaconą kwotę.

Powyższe podlega zastosowaniu również w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wniesie opłaty w terminie określonym przez § 4. ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja.

Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do tzw. „niepodatkowych należności budżetu państwa”. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 Ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III Ordynacji podatkowej "Zobowiązania podatkowe".

Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa URE zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Prawa energetycznego stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w zakresie takim jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Prawa energetycznego, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. (za: Muras Zdzisław (red.), Swora Mariusz (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016)

Przechodząc do okoliczności niniejszej sprawy, w pierwszej kolejności należy wskazać, że przepis § 4 ust. 3 rozporządzenia w sprawie opłat ma zastosowanie w stosunku do Przedsiębiorcy. Wynika to z faktu, że powód wypełnia przesłanki określone w § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, mianowicie:

1. Przedsiębiorstwo złożyło wniosek o udzielenie koncesji,
2. Prezes URE udzielił Przedsiębiorstwu koncesji na obrót paliwami ciekłymi,
3. Przedsiębiorstwo to, w roku poprzedzającym udzielenie ww. koncesji, prowadziło działalność gospodarczą w zakresie objętym koncesją, oraz
4. Uzyskało przychody z tytułu działalności objętej koncesją.

Przepisy § 4 ust. 1 i ust. 3 Rozporządzenia dotyczą zatem dwóch rodzajów opłat. W pierwszym przypadku - corocznej opłaty koncesyjnej wnoszonej do 31 marca każdego roku następującego po roku, w którym udzielono koncesji, a w drugim przypadku - pierwszej opłaty, uiszczanej w ciągu 30 dni od dnia wydania koncesji na wniosek przedsiębiorcy.

Zdaniem Sądu, na powódzie w sposób jednoznaczny ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej, w związku z udzieloną koncesją z dnia z 21 października 2014 r., znak: (...). Udzielona powodowi koncesja stanowiła wobec tego samodzielny tytuł prawny do żądania przez Prezesa URE pierwszej opłaty koncesyjnej, natomiast w razie jej nieuiszczenia – tytuł prawny do jej obliczenia, a w konsekwencji i wyegzekwowania.

Poza sporem jest to, że powód posiadał koncesję na obrót paliwami ciekłymi, udzieloną przez Prezesa URE decyzją z 29 sierpnia 2005 r. znak: (...). Koncesja ta została powodowi udzielona na 10 lat, od 31 sierpnia 2005 r. do 31 sierpnia 2015 r. W tym miejscu należy wyjaśnić, że przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną miał możliwość wystąpienia w trybie art. 39 P.e. o przedłużenie ważności koncesji, na co słusznie wskazywał pozwany w niniejszej sprawie. Warunkiem skorzystania z tego uprawnienia jest złożenie wniosku o przedłużenie jej ważności nie później niż 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Termin ten ma charakter materialnoprawny, a jego niezachowanie powoduje, że przedsiębiorca nie może skorzystać z uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji przewidzianego w tym przepisie. W przypadku niezachowania przez koncesjonariusza terminu przewidzianego dla złożenia wniosku o przedłużenie ważności koncesji i konieczności wystąpienia o wydanie nowej koncesji, sytuacja koncesjonariusza będzie tożsama z sytuacją przedsiębiorcy ubiegającego się o wydanie koncesji po raz pierwszy. W każdym ze

wskazanych przypadków wydanie decyzji udzielającej koncesji będzie wymagało od podmiotu zainteresowanego spełnienia przesłanek zawartych w art. 33 P.e., jak również uiszczenia opłaty koncesyjnej.

W konsekwencji należy stwierdzić, że powód nie skorzystał z uprawnienia do przedłużenia ważności posiadanej przez niego koncesji przewidzianej przez przepisy Prawa energetycznego, jak również nie udowodnił, że wnosił o przedłużenie koncesji, wystąpił natomiast w dniu 28 kwietnia 2014 r. o wydanie nowej decyzji. Przesądza to zatem o obowiązku uiszczenia opłaty również od „nowej” decyzji koncesyjnej.

Sąd stwierdził, że organ regulacyjny prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie i w konsekwencji dokonał prawidłowej subsumpcji przepisów prawa do stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, słuszna była argumentacja pozwanego co do zasadności wyegzekwowania od powoda (pierwszej opłaty koncesyjnej) w związku z faktem wydania, na wniosek powoda z 28 kwietnia 2014 r., w dniu 21 października 2014 r. decyzji o udzieleniu koncesji.

W niniejszej sprawie, okoliczność bezsporną stanowiła kwestia nieobliczenia i nieuiszczenia przez powoda na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki opłaty z tytułu udzielonej koncesji decyzją Prezesa URE z dnia 21 października 2014 r. Powód bowiem, nie wniósł pierwszej opłaty w terminie do 30 dni od dnia wydania mu koncesji, wobec tego pozwany był uprawniony do zastosowania przepisu art. § 6 rozporządzenia w sprawie opłat.

Wobec powyższych rozważań, zarzut naruszenia art. 34 ust. 1 i 3 P.e. zdaniem Sądu, nie zasługiwał na uzasadnienie.

W ocenie powoda doszło do naruszenia § 4 ust. 3 rozporządzenia oraz art. 84 w zw. z art. 217 Konstytucji. Zdaniem Sądu, zarzuty te są chybione. Jak już wyżej wskazano, zasady, wysokość i sposób obliczania opłaty koncesyjnej zostały uregulowane w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. Nr 60, poz. 387, z późn. zm.). Rozporządzenie to zostało wydane na podstawie delegacji ustawowej, zawartej w art. 34 ust. 3 Pe. Podstawą do nałożenia na koncesjonariuszy obowiązku wnoszenia tej opłaty jest jednak art. 34 ust. 1 Pe, a nie przepisy Rozporządzenia w sprawie opłat, mającego jedynie charakter wykonawczy w stosunku do przepisów ustawy Prawo energetyczne. Z powyższego wynika, że obowiązek ponoszenia przez przedsiębiorców energetycznych daniny publicznej, w postaci opłaty koncesyjnej, został nałożony na nich w sposób zgodny z zasadą wynikającą z Konstytucji.

Pozostałe zarzuty zawarte w odwołaniu, tj. pkt 1, 2, 7 oraz pkt 8 koncentrują się zasadniczo na naruszeniu przez pozwanego przepisów postępowania administracyjnego. W ocenie Sądu, zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. Po pierwsze należy wskazać na utrwalone w judykaturze stanowisko, że tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r.,

sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Jednakże, nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Po drugie zaś, nawet gdyby Sąd pominął powyższe stanowisko, należy wyjaśnić, że w niniejszej sprawie nie doszło do uchybień proceduralnych, które skutkować mogłyby uchYLENIEM lub zmianą zaskarżonej decyzji.

Sąd nie dopatrył się także naruszenia przez pozwanego art. 2a ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa poprzez niezastosowanie zasady działania na rzecz zobowiązanego w razie istnienia wątpliwości interpretacyjnych. Bezsprzeczne jest, że powód nie wniósł opłaty koncesyjnej od wydanej decyzji w wymaganym przepisami terminie. W konsekwencji, pozwany słusznie zastosował przepisy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja.

Określona przez pozwanego wysokość wymaganej opłaty koncesyjnej została ustalona przez Prezesa URE prawidłowo, bowiem stanowi ona iloczyn przychodów przedsiębiorcy uzyskanych w zakresie jego działalności objętej koncesją, osiągniętych w roku 2013 (...zł), czyli roku poprzedzającym określenie opłaty oraz współczynnika opłat określony w tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia w sprawie opłat (0,0004). Jednocześnie należy przytoczyć treść przepisu § 2 ust. 1 rozporządzenia, zgodnie z którym opłata dla każdego rodzaju działalności objętej koncesją nie może być mniejsza niż 200 zł i wyższa niż 1.000.000 zł.

Na koniec, warto także odnotować, iż przedsiębiorca, będący tzw. profesjonalistą, powinien znać omawiane regulacje prawne oraz skutki nieskorzystania z funkcjonujących w prawie energetycznym rozwiązań. Co więcej, powodowa spółka powinna wykazywać się wyższym stopniem staranności. Względem przedsiębiorców oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania jak również znajomości przepisów prawa są wyraźnie zwiększone.

Zarzuty sformułowane przez powoda, Sąd uznał za nieuzasadnione i brak jest podstawy prawnej do uchYLENIA zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania w sprawie.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania postanowiono stosownie do treści art. 98 i 99 k.p.c., zasądzając na rzecz strony wygrywającej proces - Prezesa URE koszty niezbędne do celowej obrony, które w sprawie niniejszej ograniczały się do kosztów zastępstwa procesowego. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości 720,00 zł ustalone zostało w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Dariusz Dąbrowski